

V daném případě jest mimo spor, že st-1 má oprávnění k provozování živnosti stavitelské, že jde o místo nevyňaté a o provedení stavby pozemní nebo příbuzné, která byla zřízena ze dřeva na betonových základech. Dle toho, co bylo řečeno, byl st-1 na základě svého oprávnění k provozování živnosti stavitelské, ježto šlo o místo nevyňaté, oprávněn provést stavbu dřevěné kůlny pro správu velkostatku ve V. svým vlastním pomocným personálem. — Nař. rozhodnutí, jímž bylo vysloveno, že k tomu oprávněn nebyl, příčí se zákonu.

Č. 7819.

Dávka z přepychových bytů (Slovensko): I. *
Místnosti úřední, i když souvisejí s bytem, nejsou součástí bytu a nepodléhají proto dávce z přepychových bytů podle vl. nař. č. 143/22.
— II. Ve věcech dávky z přepychových bytů rozhoduje na Slov. za platnosti zák. č. 126/20 v poslední stolici okresní úřad.

(Nález ze dne 19. března 1929 č. 5710.)

Prejudikatura: Boh. A. 3949/24, 5000/25, 5477/26, 5478/26.

Věc: Město R. proti okresnímu úřadu v Rožnavě o dávku z přepychových bytů.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Plat. rozkazem starosty města Rožnavy z 15. srpna 1926 byla řím.-kat. biskupství v Rožnavě pro rok 1926 vyměřena dávka z přepychových bytů částkou 2.200 Kč, při čemž z celkového počtu 8 místností uznáno 5 za povinných dávkou. Podané odvolání bylo usnesením obecního zastupitelstva zamítnuto.

K dalšímu odvolání zrušil okr. úřad nař. rozhodnutím usnesení obecního zastupitelstva i platební rozkaz, vyslovil, že dávce podléhá toliko jedna místnost, a vyměřil dávku částkou 200 Kč. V důvodech uvedl: Úhrnný počet ohlášených místností jest osm. Z těchto však jsou od dávky osvobozeny podle § 2 odst. 2 dávk. prav. pokud se týká osoby biskupovy 2 místnosti. Zbývá tedy dalších 6 místností. Pokud okr. úřad na místě samém sám se přesvědčil o faktu v odvolání uvedeném, dospěl k názoru, že ze vzpomenutých a dávkou již postihnutých místností má se sprostiti ještě dalších 5 místností, poněvadž: a) jedna místnost, vlastně sál, slouží synodálnímu soudu, b) druhá místnost používána jest biskupem a jeho aulou jako jídelna, c) třetí místnost zařízena jest pro kongregalisty, kde se týdně opakují náboženské schůze a koná se duševní výcvik, d) čtvrtá místnost toho času zaujata a rezervována je pro vládního kurátora bisk. majetků, e) pátá místnost slouží pro hostinské účely a na přechodní ubytování církv., svět., a voj. hodnostářů město R. občas navštěvujících. Třebas tyto okolnosti nejsou specifikovány v bodu d) § 1 prav., přece bylo nutno rozhodovati takto, poněvadž řím.-kat. biskupství na církv. adm. poli považuje se za úřad, který v obstarávání svojí povinnosti nemůže postrádati místností v bodech

a) až c) uvedených. Pod bodem d) označená místnost osvobozuje se od dávky dočasně na dobu, dokud mandát vlád. kurátora trvá; hostinská místnost sprostňuje se od dávky z té příčiny, poněvadž slouží účelu přechodného ubytování, čímž vlastně biskupství samo přšlo v ústřety měst. správě tím, že jednak ji sprostilo reprezentačních výloh spojených s ubytováním významných svět. a voj. hodnostářů, a jednak biskupství samo má se starati i o ubytování svých církv. funkcionářů přechodně se zdržujících na kapitole.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Stížnost namítá po stránce formální, že okr. úřad nebyl kompetentní k rozhodování, nýbrž okr. výbor, jak předpisuje § 10 dáv. statutu.

Nss v nál. Boh. A. 5477/26 a Boh. A. 5478/26 vyslovl právní názor, že po 1. lednu 1923 rozhodují jako poslední instance ve věcech dávky ze psů a z návěští určených pro veřejnost ve velkých a malých obcích na Slov. okr. úřady a nikoliv okresní výbory. Tohoto právního názoru lze se dovolávati i v daném případě, neboť vývody v důvodech cit. nálezů uvedené přiléhají i na daný případ. Na tom nic nemění ani okolnost, že pravidla o dávce z přepychových bytů, usnesená obecním zastupitelstvem 26. ledna 1925 a schválena župním výborem župy Podtatranské dne 29. září 1925, stanoví v § 10 odst. 4, že o odvolání z plat. rozkazu rozhoduje obecní zastupitelstvo, proti jehož rozhodnutí možno se odvolati k okr. výboru, neboť — jak nss v nál. Boh. A. 5000/25 vyslovl, — nelze do pravidel dávkových pojmouti kompetenční předpisy odchylné od ustanovení §§ 44 a 58 ob. fin. nov. Nález ten týkal se sice dávky z nájemného, lze však názoru tam vysloveného dovolati se i zde, ježto vývody v důvodech jeho přiléhají i na tento případ.

Právem tedy okresní úřad, a to jako stolice konečná, o věci rozhodoval, a jest proto výtká nekompetence bezdůvodná; názoru tomuto neodporuje nikterak nál. Boh. A. 3949/27, neboť nález ten týká se dávky z přírůstku hodnoty nemovitosti, ohledně této dávky jsou však důsledkem ustanovení § 37 odst. 2 a § 35 odst. 4 fin. nov. č. 329/21 a předpisu vl. nař. č. 143/22 k § 37 odst. 1 jedině rozhodna ustanovení pravidel dávkových, vydaných jako dodatek III. vl. nař. č. 143/22, a dle těchto pravidel rozhoduje v III. stolici bezprostřední úřad dohlédací a dále ve IV. stolici ještě vyšší dohlédací úřad.

Než i ve věci samé není stížnost důvodná. Žal. úřad sprostil 5 místností biskupské residence dávky v podstatě z důvodu, že uvedené místnosti jsou určeny pro účely spojené s úřední činností biskupovou, resp. pro účely jiných osob. Proti tomuto zjištění stížnost nečiní žádných námitek. Je-li tomu tak, pak nelze uvedené místnosti pokládati za součást bytu biskupova, tedy za součást »přepychového bytu«, a nelze je podrobiti dávce již dle § 1 odst. 1. dáv. pravidel, jenž právě má na mysli jenom místnosti, které jsou »při bytě« a tvoří tedy součást komplexu místností určených pro bytové účely jejich držitele, po případě pro výkon jeho hospodářské činnosti. Za tohoto stavu pak jest ovšem lhostejno, že se sporných místností užívá k účelům odůvodňujícím jich vyloučení z dávkové povinnosti jen příležitostně a občasně. Operuje-li stížnost také s ustanovením § 5 pravidel, stačí poukázati k tomu, že nař. rozhodnutí tohoto ustanovení se vůbec nedovolává.